

Élettörténet

Nem tudom, hogy ez a megfelelő pillanat-e, hogy elkezdjem írni ezt, mert 23: 53 van és az utolsó előtti nap, (mondjuk az nem meglepő, hogy arra hagyom sajnós) de belevágok a kalandba! nekivágok és megpróbálom megfejtetni, megfogalmazni, közölni és leírni az életem a világnak egy nap alatt.

Úristen most is annyi, de annyi minden van bennem, amit elakarok mondani, hogy szinte felrobbanok. És „szuper” már megint nem csináltam előre egy tervet, vagy vázlatot, hogy mit fogok írni, ami kétségkívül segítene, de nekem mégsem, mert az befeszít és akkor félek, hogy pl. nem úgy fog alakulni az írásom, mint ahogy elterveztem, plusz nem is tudom, hogy egyáltalán, hogy kell tervezni, szerintem sok ember nem tudja, hogy mi az igazán jó vázlat, mert nehéz valamit előre meghatározni, főleg nekem és nekem már röviden leírni is nehéz. De attól félek igazán, hogy ha elkezdem az írást, később jövök rá, hogy valami hiányzik valahova, de már mondjuk nem tudom beilleszteni, vagy hogy helyes sorrendben vannak-e a bekezdések.

Nem tudom, hogy fog kinézni és hogy mennyire fogom bánni, vagy hogy mikor jön el az szörnyű érzés, hogy ott volt az egész hónap, hogy megcsináljam, minden egyes napom megvolt erre. Akár, ha hetente írtam volna öt mondatot az is jobb lett volna, mint várni és várni és csak várni és halogatni és tolni magam előtt a feladatot. Nem tudom miért csinálom ezt, amikor imádok írni történeteket, már hatéves korom óta találok ki mindenféle témájú sztorit és írom le szülinapokra, karácsonyra a családomnak, de most valahogy így 17 évesen lecsökkent az írások száma, talán az iskola miatt, vagy mert lustább is lettem. Talán most már félek és arra is gondolok, hogy vajon mit gondolnak a többiek a munkámról, ha kész lesz, ha beküldöm. Hogy úristen ne hogy úgy látszódjon, hogy sajnáltatom magam bármiért is, vagy ne hogy dicsekedjek, azzal, hogy mit tudok, mert akkor lenéznek és azt hiszik, hogy csak magamat szeretem... (de közben meg miért ne lehetne megmutatni?! mindenki tud valamit, amit a másik nem. ettől vagyunk csodálatosak.) de ne is becsüljem alá magam, mert nem jó saját magunknak hazudni. Fú ezt bezzeg sorolhatnám akár évszázadokon keresztül is. A gondolatokat, a félelmeket, amik bennem rejtőznek és úgy érzem senki nem ért meg mert annyira bonyolultak és félek, hogy senki más nem gondol ilyet. Pont olyat, amik nekem vannak, lehet, hogy nem, de mindenkinek vannak kétségei, félelmei kamasz korban. és két lehetőség van ilyenkor, az emberek vagy fordulnak valakihez és megosztják valakivel, vagy magukban tartják az olykor még nyomasztó gondolatokat, vagy magukban tartják, ami szerintem nagyon rossz döntés, mert csak nő a feszültség és végül az lesz, hogy valakin töltik ki ahelyett hogy elmondták volna, de közben megértem valamilyen szempontból azokat az embereket, mert igen, nagyon sok embernek nehéz kifejeznie magát, az érzéseit és pl. félhet, hogy a másik terhére van, vagy nem érdeklik, de 1. segítséget mindig lehet kérni!! 2. Ha valakinek az teher, hogy megosztod vele a nehézségeidet és bízik benned, sőt megbízik, már bocs, de rohadjon meg. Az se jó persze, ha egy bármilyen kapcsolatban ez egy oldalú, de azért úgy szokás, hogy a fiatalabb többet panaszkodhat, mint az idősebb és bölcsebb, mert nekik el kell bírniuk. Ez nekem ebben a korban nyugtató is, de azért sajnálom szegény felnőtteket és szülőket, hogy néha rájuk szakad minden. De hát ez egy szülő dolga, hogy segítsen a gyerekének, támogassa, mindenben mellette álljon és hogy persze felkészítse az életre. Visszatérve a gondokra, szerencsére nekem nincs problémám vagy nehézségem kifejezni az érzéseimet, sőt ebben szerintem érettebb is vagyok, mint egyesek és én mindig megosztom mindenkivel az érzéseimet, mert szerintem ez egy kapcsolat és a bizalom alapja.

De szülőről beszélve... most elmondanék akkor egy pár szót magamról és a családomról, mert úgy érzem, hogy ami velem történt kapcsolódik mindenhez ami velem történik: a gondolatok, a félelmek, vagy akár, hogy milyen tininek lenni, átlagos már biztos, hogy nem, mert hogy velem történt egy olyan dolog 2019. 01. 03-án, ami örök trauma lesz a számomra és meghatározza az egész jövőmet. És igen, gondolom már tudod mi fog jönni ezután, jó mondjuk még sok minden lehet, de direkt akarom ennyire részletesen körbeírni először, mert még mindig nem tudom felfogni és elhinni, hogy elvesztettem az anyukámat. Nem szeretek finomkodni a szavakkal, de azt, hogy meghalt nagyon nehéz érzés leírni. Tessék. Sikerült. De az igazság az, amit nem rég fedeztem fel magamban, hogy bármennyire is annak látszik vagy hitetem el magammal, hogy már elfogadtam azt hogy nincs többé itt, nincs többé velem, soha a büdös életbe nem fogom látni többet, nem fogok véletlenül összefutni vele az utcán és még sorolhatnám, nem megy. Nem tudom elfogadni, hogy nem látom, tapintom és érzem többé. Az agyam nem engedi, hogy a szívem még jobban sérüljön, szóval inkább tereli a témát mindig, más gondolatokra. De valahogy mégis megnyugtató ez a tény, mert akkor nem annyira nehéz, gyötrelmes és fájdalmas nekem.

Most elbizonytalanodtam, hogy ezt meg kéne e osztanom a világgal, úgy értem bárkivel, vagy ne, mert nem mindenki olyan érzékeny, mint én, sőt a többség nem. És nyilván kívülről látni meg olvasni ezt nem ugyanolyan, mint átérezni, de persze senkinek nem kívánom soha, hogy ilyesmi történjen vele, ettől függetlenül sajnós megfog. Csak ameddig nem jön el egy ilyen pillanat az életben, egyesek lehetnek tapintatlanok, vagy csak érzéketlenek ebben a témában. És nem akarom, hogy anyukám bántva legyen bárhogyan is, de én szeretek megbízni az emberekben, mert úgy érzem, mindenkinek meg kell adni egy esélyt és ezért most ezt az információt belerakom az esszéembe. Az a félelem még mindig bennem van., hogy mi van, ha azt gondolják az emberek, hogy ha már sok idő telt el, pl. hat év, mint nálam, akkor már nem hiányozhat annyira, vagy hogy figyelemfelkeltés, vagy sajnáltatás és már nem lehet olyan szomorúnak lenni, mint amikor megtörtént. Pedig ez egyáltalán nem igaz, szóval ellen megyek magamnak, igaz, hogy félek, hogy az emberek ezt gondolják, de igazából legbelül tudom, hogy ezt csak én gondolom, hogy gondolják és ez csak egy aggodalom, mert, mert azért nem reális gondolat. És még nem is találkoztam olyan emberrel, aki ilyet mondott volna, de attól még bennem van ez az érzés és nem tudok vele mit kezdeni. Mármint megnyugtató tudom magam, hogy bármit gondolhatnak erről, leszárom jó magasról, (csak ha rossz) mert senki az ég világon nem tudhatja, hogy milyen érzés, akivel még nem történt meg és úgy meg nem lehet ítélni. De, akivel meg is történt, az sem mondhat olyat, amit ő úgy gondol, hogy ez nem oké, csak azért, mert ő nem így érez vagy gondolkodik. Mindenki máshogy érez és ez a jó, csak hogy el kell fogadni a másikat, ami már egy kicsit nehezebb. Na de térjünk vissza a témához, nekem örökre ugyanúgy fog hiányozni az anyukám, sőt egyre jobban, minél több idő telt el, de az a mondás meg szerintem félig igaz, hogy „az idő begyógyítja” mert legalább már nem annyira friss. De nem az évek számítanak. Anyukám egy része örökre bennem lesz, mint ahogy a szívem egyik része elrepedt és kiesett belőle egy darab, amit ki lehet cserélni és lehet valami mással helyettesíteni, de soha nem lesz ugyanolyan, az eredeti, amilyen volt, szóval azt mondom, hogy inkább maradjon így.

11 éves voltam amikor megtörtént, de mivel az még kicsinek számít, az agyam nem engedte, hogy felfogjam, így kevesebb fájdalom megyek keresztül, ezek tini korban jöttek és jönnek elő különböző formákban. De az a lényeg, hogy iszonyatosan szar ebben a korban egy lánynak az anyja nélkül. Néha csak nézek magam elé és azon gondolkodom, hogy miért?! Miért pont velem?! Persze mással se lenne jobb. De akkor miért most? Miért nem lehetett

hatvan év múlva?! De az is néha eszembe szokott jutni, hogy mennyire erős vagyok, hogy idáig eljutottam. Kurva szomorú érzés, hogy nekem nem tanította meg az anyukám befogni a hajam, nem volt ott, amikor először megjött, nem Ő segített át azon az időszakon. És a jövőről még nehezebb gondolkozni, de igazából, ha leírom, könnyebb, mert jól tesz szembe nézni néha a szomorú valósággal. De a jövőben meg már nem tud fiú ügyben tanácsokat adni, nem tudunk összeöltözni, nem fogja látni a gyerekeimet és ezt is még sorolhatnám a végtelenségig, de nem fogom mert fáj leírni is.

Akikkel viszont hasonló eset történt, azoknak azt javasolom, hogy legyenek kitartóak, türelmesek és erősek, de nem baj, ha nem megy. A lényeg, hogy nem szabad elnyomni az érzéseket soha, mert abból csak rossz sülni ki.

Most arra kérlek, hogy ha a te anyukád még veled van, írd neki egy üzenetet, hogy hiányzol, szeretlek! Helyettem is. És próbáld meg minél több pusztit, ölelést, érintést adni neki ameddig van lehetőség, mert 1: abból sose elég, és 2: ő az az ember, aki világra hozott téged, ő az oka annak, hogy élsz és ő nevelt fel! Szóval értékeld és kurvára használd ki, amíg van mit.

Engem viszont nagyrészt az apukám nevelt fel, meg a nagymamám, akivel nagyon közel állok és ez a két ember alkotja az életem legfontosabb részét, meg persze az uszkárom, Picúr, ja meg a nyulam, Tapsi, de ő is már sajnos meghalt vagy négy éve, nyugi, nyugi ebbe már nem megyek bele, hogy mennyire szörnyű meg minden. És ha itt lenne emoji, most raknék egy röhögőset, mert nagyon sokat szoktam rakni mindig, de mivel ide nem lehet, ezért csak leírom. Szóval, vissza a témához, apukámmal élek már 7 éve kettesben, mert nincs tesóm, szóval mindig nyugi van a lakásban, mármint útközben beszerzett egy barátnőt magának, kinek viszont van két gyereke, és nagyon jóban vagyunk, én nem hívnám mostohatesóknak, mert a barátaim, de szívesen lennék velük tesó egyébként. Csak tudom, hogy soha nem fogok olyan közel állni hozzájuk, mint ők egymáshoz, sajnos. De nem baj mert attól még szeretjük egymást és ez a lényeg. Erre még visszatérek, de most apukámat szentelem meg, hogy most róla írok. Ő egy nagyon figyelmes, jószívű, alkalmazkodó, laza ember, aki nagyon sok mindent tanított már nekem az életben a barátságok kezelésétől kezdve a matekig... Nagyon fura és elképzelhetetlen egy anya nélkül felnőni, de végül is sikerült, imádok az apukámmal hülyéskedni, viccelődni éttermekben, másokon... Egymást segítjük át mindenben és mindig számíthatok rá. Majdnem mindig. Mostanában nagyon sokat veszekszünk sajnos. Nem tudom, lehet, hogy a tini kor tényleg tönkretesz egy időre a szülő-gyerek kapcsolatot, mert kb. semmiben nem értünk egyet és minden kicsi nyomorult apróságon összekapunk. De ő azt mondta, hogy az természetes, ha nem értünk egyet mindenben, de én igazából nem értek egyet ezzel, mert nem akarom, hogy nézeteltéréseink legyenek. Nem akarom máshogy nézni a dolgokat, mint ő, nem akarom, hogy ő máshogy nézze a dolgokat, mint én, mert az azt jelenti, hogy mind a kettő nézőpont helyes és el kell fogadni, de én nem akarom egyrészt elfogadni az övét, mert azt szeretem, ha az egyikünknek igaza lesz a végén, másrészt meg van olyan, amikor tudom, hogy nekem van igazam és ő is tudja, mert belátja (pl. amikor egyik télen le akart fizetni Svédországban egy szaunában dolgozó embert, mert tele voltak, de ő nagyon akart menni szaunázni, szóval felajánlotta neki, hogy esetleg ha többet fizetnének?.. és erőszakoskodott. Próbálta meggyőzni érvekkel meg ugye a pénzel, ami szerintem egyáltalán nem helyes!!!) Nem jó érzés rájönni, hogy nem, nem létezik tökéletes szülő és felnőtt. Ő sem tökéletes, (az anyukám sem, csak arra nem volt lehetőségem rájönni) nem tud mindent

jobban, mint a gyerekek, mint én. És erre szar érzés rájönni, mert ő volt életem példaképe. Aki mindent jól csinál. Aki helyesen cselekszik és biztos jót akar az embereknek. De sajnos az ember első sorban mindig magát fogja előtérbe helyezni, bármi is van. De ez most nem is lényeg, csak az, hogy nem tetszik, hogy ő is hibázik és nekem kell rászólnom. Ő persze büszke volt rám, amikor mondtam, hogy hogy merészeled lefizetni szerencsétlent, és erőszakoskodni, amikor látod, hogy nem tehetünk semmit?! Közben meg akarok rá hasonlítani, valamiben pl. ugyanúgy automatikusan ugyanazt csinálom, mint ő, vagy úgy viselkedek. De legalább tinikoromban/előbb jöttem rá, hogy az apám bizony egy nehéz eset és nem utóbb. Így velem is nehéz. Mind a ketten erőszakoskodóak vagyunk. haha. De egyébként, ha jobban belegondolsz, ez nem feltétlenül csak egy rossz tulajdonság! Lehet jó is: mert ha akarunk valamit és képesek vagyunk rá, ki lehet erőszakolni, jó ez nem hangzik jól, de valamiben csak a saját érdekeinket nézzük és akkor elérhetjük azt amit akarunk, pl. tegyük fel, hogy van egy sor ahol állsz külföldön, vagy bárhol, de vársz valamire, hogy bejuss, rengeteg ember van, de különböző sorok vannak és mi van, ha végig a rosszban álltál, két órán keresztül álltál egy sorban, ami a legvégén derül ki, hogy tökre nem oda vezet, ahova te akartál menni, és anélkül, hogy megkérdezted volna, hogy az a jó e lekésted a saját programodat. Én azt tanultam az apukámtól, hogy mindig kérdezz. Kérj segítséget és akkor nem leszünk tehetetlenek semmilyen problémában.

Az iskola az egyetlen dolog, amiben az apukám szigorú, mert ebben úgymond konzervatív, azt akarja, hogy minél kevesebb napot hagyjak ki, csináljam meg a feladatokat, de egyébként meg az nem érdekli, hogy milyen jegyeket kapok, milyen lesz az értékelőm, milyen osztályzatot fogok kapni. A végeredmény nem érdekli, csak az, hogy mennyi energiát rakok bele, mennyi erőfeszítést. Mert az számít. És ebben speciel egyet értek én is. Örülök, hogy nem kapok lecseszést, ha mondjuk nem megy a matek és hogy nem nyomaszt ezekért. De közben meg segít tanulni, felkészülni minden projektre és tanácsokat ad, de a legfontosabb, hogy kitart mellettem és támogat. Apukám engedi az alkoholt, cigit meg ilyesfélét, mert úgy és azt gondolja, hogy ha megtiltja akkor pont, hogy ki fogom próbálni. Minél inkább eltiltják a szülők a gyereket ezektől, annál inkább csinálják, titokban, a hátuk mögött. Mert a tini kor a lázadásról is szól. És szerintem is, jó, hogy nem tiltja meg, mert életből csak egy van és mindent ki lehet próbálni, csak mértékkel, attól függ, hogy mennyit, vagy mennyiszer. De nyilván nem támogat benne, csak nem dől össze a világ, ha egyszer kétszer kipróbálok. És ha már ezeket leírtam, gondolom kíváncsi vagy, hogy próbáltam-e vagy nem és igen próbáltam már a cigit egyszer-kétszer, amit kicsit meg is bántam, mert elterveztem még rég, hogy én soha nem fogom kipróbálni, ami szerintem legalábbis ugyanannyira menő, mint amikor a mai világban a 13 évesek kipróbálják, amivel kicsit sem értek egyet. Szerintem egyetlen egy ok miatt próbáljunk ki bármi ilyesmit: ami önmagunk. Soha ne csak mások miatt. Persze, nyilván, ha egyedül lennénk a világon, nem biztos, hogy ki akarnánk próbálni, mert minek? Senki nem látja... szóval kicsit mások miatt is. De csak akkor csináld, ha te már úgy érzed, hogy készen állsz rá és megéri és teljesen biztos vagy benne.

Amikor mondtam, hogy apukám támogat a tanulásban, azt most a jövőmre is értem. Támogatja az álmat és segít benne, hogy elérjem: a színészet szakmát választottam magamnak. Imádok színészkedni, még nagyon rég jártam a Földesi Margithoz. Egyszer behívtak egy reklámba, de a szüleim nem engedték, (igen, anyukám se, akkor még 8-9 éves körül lehettem) mert azt mondták és gondolták, hogy a reklám csak a szépségről és a kinézetről szól, nem a tehetségről, amit most már tudom, hogy igaz, de akkor nagyon mérges voltam rájuk, hogy megszabják, mit csináljak és elveszik tőlem ezt az álmot. Mert én gyerek

színész is szívesen lettem volna, ott helyben elkezdődhetett volna a „karrierem” és hívtak volna több és több filmbe, mert én egyébként nem reklámba akartam/akarok menni, hanem filmbe, ahol számít a tehetség, de megállítottak ebben az álomban és „levágták a szárnyaimat”, szóval nem tudtam szárnyalni gyerekszínészként. De aggodalomra semmi ok, felnőtt színész még mindig válhat belőlem és apukám abban támogat, ami nagyon fontos egy gyerek számára. Azóta sok filmben stabsztáltam, kiemelt vagy háttér stabsztaként. És 16 évesen elkezdtem dolgozni is filmekben, amikhez nagyon könnyen jutottam hozzá és kerültem be, mivel apukám producer, szóval ő is filmes életben utazik. (De nem miatta akarok színész lenni), hanem azért, mert imádok szerepelni a színpadon, szórakoztatni, megnevetetni az embereket, mosolyra bírni őket. Az annyira fantasztikus érzés, lehet, amikor egy film közben elröhögik magukat, mert én, mint színész jó munkát végeztem és sikerült a céloom, hogy csak nevéssenek és élvezzék a filmet és átérezzék. Ugyanez a helyzet fordítva: ha megtudjuk siratni az embereket, hatni, elérzékenyíteni, vagy megijeszteni. Még azért is szeretnék színész lenni, mert ugyan szeretem az énem/személyiségem, szeretek önmagam lenni, de jó és érdekes érzés más személyiségű ember bőrébe bújni egy legtöbbször kitalált karakterként. Plusz szeretem az irodalmat, jól tanulok verset és ugye sokat írok, ezzel szemben olvasni nem annyira szoktam, ami kicsit probléma ehhez a karrierhez, de sebj, hehe, majd megpróbálom. Az szerintem egy jó kezdés a színészet felé, ha tudom, hogy miért szeretnék az lenni. A másik fontos dolog meg a tapasztalat: ugye sokszor megyek filmekbe dolgozni, amik az apukámé, szóval van lehetőségem látni, hogy működik egy forgatás, csak a kamera mögül, szóval a kamera előtt jobb lenne állni, de majd annak is remélem eljön az ideje. Apukám azt mondta, hogy a kapcsolatszerzés nagyon fontos, mert úgy több helyre kerülünk be, ha ismerjük az embereket. És én már nagyon sok embert ismerek, ami jó, talán nem igazságos, hogy valaki ilyen könnyen megkap egy munkát mint én, mert más nem tudom meddig küzd érte, de végülis így működik az élet, szóval inkább ki kell használni és élni kell a lehetőséggel.

Lehetőségekről jut eszmebe, most ebben a pillanatban, de egyébként is majdnem egy éve külföldön tartózkodom, Angliában, Londontól két órára Inwesterb faluban Clayesmore iskolában. Kijöttem angolt tanulni, mert nyelvi évem van és nagyon kellett fejlesztenem az angolomat, ami most már teljesen folyékonyan megy, ugyan az elején nagyon türelmetlen voltam és nagyon féltem, hogy soha nem fog menni, meg nehéz lesz és mi van ha semmit nem értek, stb... de ez mostanra megváltozott. Barátaim lettek, csodás angolom, egy új, felfedezendő hely, ahol otthon érezhetem magam! Sokkal jobban szeretem mint az otthoni sulimat. Itt önmagam lehetek. Az emberek elfogadnak, türelmesek és nagyon britisek persze. Rajzot, fotót és drámát tanulok, ami szintén segít felkészíteni a munkára.

De jelenleg életem egyik legnagyobb, legbefolyásolóbb és legstresszesebb döntésénél állok: el kell döntenem, hogy jövőre itt mardok, vagy visszamegyek a sulimba, mert van választásom, ami jó és az apukám ebbe is támogat, ami szintén jó, de nem tudom hogy mit kezdjek a következő évvel! Nagyon nehéz, mert ez nem csak az évről szól, hanem a jövőmről, munkámról, arról hogy hol fogok lakni, az egyetemről, hogy hova fogok járni és annyi lehetőségem, van hogy felrobban a fejem és ahányszor arra gondolok, hogy mindjárt itt az idő és el kell döntenem, elsirom magam, mert tehetetlen vagyok. Nagyon rossz vagyok döntéshozásban. Félek hogy bármelyiket is választom, rossz döntés lesz, mert mind a kettőnek van jó és rossz oldala. Ha itt maradok, otthagynom a családom és csak látogatóba tudok visszamenni, ja és nem mondtam, hogy apukám barátnőjével és a gyerekükkel összeköltözünk a nyáron, (ez az amit el akartam mondani feljebb, amikor írtam, hogy visszatérek hozzájuk)

szóval ez is egy óriási változás az életemben. Nagyon izgulok, hogy milyen lesz, az elején nagyon nem akartam, mert nem szeretem a változásokat és kár, hogy soha többet nem leszünk csak ketten az apukámmal, de biztos jó lesz, mert egy új fejezet mindannyiunk életében. Na de vissza a sulikhoz, ha maradok itt, külföldön, több esélyem van bejutni egy jobb egyetemre, de ha meg visszamegyek, lehetek a családommal és a barátaimmal és otthon fejezhetem be azt amit eleve ott kezdtem el. Szóval nem tudom. Ha itt fejezem be az iskolát, akkor már logikus lenne itt járni egyetemre, de akkor már konkrétan itt laknék és ki kéne költöznöm, amit a mai fiatalok többsége akar, csak nincs lehetőségük rá, de velem pont, hogy fordítva van, mert még nem állok készen. De meglátjuk mit hoz a jövő. Mert sosem lehet tudni. Csak bíznom kell magamban.

Ezennel el is érkeztem a befejezéshez, de nem azért mert én döntöttem úgy, hogy lezárom, (rengeteg témám van még) nincs több időm, igen, nagyon elcsúsztam az idővel, ez mindig is nehéz volt nekem, beosztani az időt, de azt kell megbecsülni mi van, és örülök, hogy eljutottam idáig és hogy belevágtam és ezt talán látni fogja egy másik generáció a jövőben és remélem, hogy segítettem néhány embernek megküzdeni a problémákkal és átéreztetni velük, hogy nincsenek egyedül! Senki nincs egyedül semmivel! Nincs olyan probléma, amivel csak egy ember küzdik. Mindig ott vagyunk egymásnak. Csak segítsük és ne hátráltassuk és bántsuk a másikat.

Nagyon köszönöm ezt a lehetőséget! Jó érzés volt mindent megosztani, kiönetni a szívem, leírni az életem! Ami még mondhatni el se kezdődött...